

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 684/2017
12.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Бисерке Крпић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 3К број 183/2015 од 06.03.2017. године и Вишег суда у Суботици Кж1 број 50/17 од 19.04.2017. године, у седници већа одржаној дана 12. јула 2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Бисерке Крпић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 3К број 183/2015 од 06.03.2017. године и Вишег суда у Суботици Кж1 број 50/17 од 19.04.2017. године, у делу у којем се односи на битне повреде одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 3К број 183/2015 од 06.03.2017. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџета суда плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.200,00 динара, као и паушал у износу од 5.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 број 50/17 од 19.04.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Суботици ЗК број 183/15 од 06.03.2017. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Бисерка Крпић, на основу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, због повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП (коју погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 3) ЗКП и повреде члана 441. став 4. ЗКП, с тим што из образложења произилази да нижестепене пресуде побија и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијану другостепену пресуду или да ову пресуду укине и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА истиче да је правноснажном пресудом прекорачен идентитет оптужбе, обзиром да је у оптужном акту наведено да се критични догађај одиграо у „улици Јована Микића“ и да је било „вече“, а у изреци правноснажне пресуде је измењено време и место критичног догађаја, а на који начин је према ставу браниоца суд прекорачио границе свог овлашћења у смислу измене идентитета оптужбе јер је изменио „у битном смислу“.

Изложени наводи захтева, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, по оцени овога суда, нису основани.

Ово стога, што наведена битна повреда одредаба кривичног поступка постоји само уколико је правноснажном пресудом оптужба прекорачена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, између оптужног акта и пресуде мора постојати субјективни и објективни идентитет дела. При томе, суд је овлашћен да, у складу са резултатима доказног поступка и утврђеним чињеничним стањем, учини измене чињеничног стања у односу на елементе, као што су време, место или средство извршења кривичног дела, обзиром да су ово чињенице које служе за тачније одређивање дела. Стога се оптужба не сматра прекораченом уколико суд у пресуди наведе тачно време извршења дела или уколико прецизира место извршења дела, не излазећи у битном из чињеничног основа оптужбе.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је првостепени суд у побијаној пресуди, не мењајући субјективни и објективни идентитет оптужбе, само прецизирао време и место извршења кривичног дела, који нису битни елементи дела, а због чега су у том смислу дозвољене измене чињеничног описа дела, то по оцени овога суда правноснажном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно није прекорачен идентитет оптужбе, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да је правноснажна пресуда заснована на недозвољеним доказима, јер су сведоцима ББ, ВВ, ГГ и ДД предочаване изјаве које су ови сведоци дали у тужилаштву, током истраге, а који записници су према ставу браниоца морали бити издвојени из списка обзиром да окривљени у фази истражног поступка није имао браниоца.

Изложени наводи захтева су, по оцени овога суда, неосновани, из следећих разлога:

Према стању у списима, против окривљеног АА вођен је истражни поступак због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је прописана казна затвора од шест месеци до пет година, те за које дело, сходно одредби члана 74. ЗКП, није обавезна одбрана. Стога су се записници са изјавама сведока, које су дате током истраге, могли користити као доказ у поступку, и њихова садржина се могла предочавати сведоцима који су испитивани касније на главном претресу. При томе, из списка предмета видљиво је и да је првостепени суд на главном претресу одржаном дана 09.05.2016. године донео решење да се из списка предмета издвајају записници о главном претресу од 02.06.2015. године, 02.09.2015. године, 24.09.2015. године,

23.10.2015. године и 06.11.2015. године, обзиром да су главни претреси одржани, а окривљеном није био постављен бранилац по службеној дужности иако се радило о обавезној одбрани (обзиром да је окривљеном оптужним актом стављено на терет кривично дело из члана 423. став 3. у вези става 1. КЗ) те је на овом главном претресу суд издвојио све записнике који су садржали исказе дате у фази поступка када је одбрана била обавезна, а није обезбеђена окривљеном.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оцењени неоснованим.

Надаље, у захтеву се наводи да су сведоци ГГ и ДД дана 09.11.2016. године саслушани ван главног претреса, обзиром да је уместо браниоца окривљеног АА – адвоката Бисерке Крпић, по заменичком пуномоћју на главни претрес поступио адвокат Данило Лакићевић, те којом приликом поступајући судија није уважио захтев окривљеног АА који је инсистирао да саслушању ових сведока присуствује искључиво његов изабрани бранилац – адвокат Бисерка Крпић, а услед чега је окривљени напустио судницу, а поступајући судија саслушао наведене сведоке ван главног претреса.

По оцени овога суда, изложеним наводима захтева указује се на повреду одредаба члана 357. став 1. ЗКП, која повреда не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреде одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП), учињених у првостепену и у поступку пред апелационим судом, па како напред наведена повреда закона не спада у круг таксативно наведених повреда из члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, бранилац окривљеног у уводу захтева истиче и повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и 441. став 4. ЗКП, међутим, ни за једну од наведених повреда закона бранилац не даје образложење у чему се конкретно састоје ове повреде, па Врховни касациони суд налази да у овом делу захтев нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП и

тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно из разлога што нема прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић